

SETMANARI REPUBLICÀ AUTONOMISTA

Els treballs se publiquen baix la sola i única responsabilitat dels autors No's retornen originals

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
PLAÇA D'EN PERPINYÀ, 25

Sotscripció: Un mes, 50 cènts. Número solt, 10 cènts.
ANUNCIS, INTERCAL'LATS I REMITITS
Preus convencionals

EL PROBLEMA CULTURAL DE GRANOLLERS

El grupo escolar Pereantón

¿DÓNDE SE EMPLAZARÁ?

Continuando la labor emprendida desde ha tiempo, y muy particularmente desde el último número de *RENOVACIÓ*, correspondenos hoy hablar ya más concretamente, de las condiciones higiénico pedagógicas que debería reunir el local destinado a escuelas graduadas.

Por las noticias que con carácter semi-oficial han llegado a nuestro conocimiento, se piensa edificar estas escuelas en el antiguo convento de San Francisco, lugar que (por lo que hemos podido comprobar) no reúne las mejores condiciones higiénicas, ni tiene suficiente superficie para que, de conformidad con el censo escolar y las necesidades que reconocen los pedagogos e higienistas, pueda levantarse una escuela que responda a las necesidades de Granollers y al pensamiento expuesto por los encargados de llevar a feliz término una obra de tanta importancia.

No es nuestro propósito molestar en lo más mínimo a los iniciadores de esta idea, ni menos a las autoridades que han intervenido, guiados todos ellos por una buena intención; mas sí que desearíamos se tuvieran en cuenta nuestras indicaciones, para que se estudiase, antes de resolver en definitiva, si el local de referencia tiene las suficientes condiciones de capacidad e higiene, o si se podría encontrar otro solar que reuniera muchas, más, dada la situación topográfica de la población, y demás condiciones que deben tenerse muy en cuenta.

La población escolar de nuestra villa, está formada por 953 alumnos que asisten a las diferentes escuelas nacionales y particulares. Si a estos que asisten actualmente, añadimos todos aquellos que por trabajar antes de la edad reglamentaria abandonan la escuela a los nueve, diez y once años; además de todos los que por abandono de los padres u otras causas peores aun, y que no son del caso señalar ahora, dejan de asistir a la escuela, nos dará un censo escolar de 1,000 ó 1,200 alumnos.

Si se organiza bien la enseñanza en el grupo escolar, éste será la escuela que reunirá mayor número de alumnos y no es temerario

afirmar que en el grupo escolar Pereantón habrá una matrícula de 600 alumnos. Partiendo de esta base, y señalando para cada grado un número de alumnos que oscile entre 45 ó 50, se necesita construir una escuela graduada con 12 grados (6 para niños y 6 para niñas) si esta edificación ha de responder verdaderamente a las necesidades de Granollers. Según los datos que poseemos, la superficie aprovechable para las clases y demás dependencias mide 900 a 950 metros; y con este terreno de forma irregular, ¿hay posibilidad de hacer salas para los 12 grados y demás dependencias necesarias en toda escuela graduada?

El terreno destinado a patios, cubiertos, campos enarenados con árboles y campos de experimentación agrícola, mide 550 metros aproximadamente. El Real Decreto de 26 de septiembre de 1914, señala que el patio de recreo debe tener 4 metros por alumno como minimum y que la superficie del patio cubierto será igual, cuando menos, a la de la sala de clase. Por consiguiente, si quisiéramos seguir lo señalado por la ley, como consecuencia de un estudio técnico del problema, necesitaríamos una superficie de 2,400 metros para patio; superficie que, si bien puede considerarse excesiva o imposible de alcanzarse en la práctica, difiere mucho de la de 550 metros que mide el terreno que ahora se piensa habilitar.

Al hacer estas afirmaciones, pueden objetarnos que no serán 600 alumnos los que ahora asistirán; pero como la escuela no sólo se hace para hoy, sino que debe servir para toda la vida, conviene tener en cuenta lo que puede ocurrir, y en este caso, si los encargados de llevar la obra a término creen es excesivo la graduada con 12 grados, deben hacerla de 8 grados, dejando terreno y proyecto para que otro día puedan edificarse los 4 grados restantes. No hacer esto, sería una lamentable equivocación que todos deploraríamos.

También sería deplorable graduar con cuatro grados la escuela de niños y dejar dos salas para las unitarias de niñas. En este último caso, ¿dónde iría a parar la escuela de párvulos?

Si no es posible construir un edificio que reúna todas las condiciones higiénicas que exigen las graduadas para los dos sexos (niños y niñas); antes de hacer un grupo escolar deficiente, sería preferible se pensara construir, por de pronto, el de seis grados para uno de los dos sexos (niños o niñas) y aguardar mejor ocasión para emprender la construcción del otro edificio. Cualquiera solución que no resuelva completamente el problema, redundará en perjuicio de Granollers.

En artículos sucesivos pensamos demostrar con nuevos datos, la verdad de nuestras afirmaciones.

El problema de la edificación escolar en esta villa debía resolverse tarde o temprano. Si ahora por precipitación o falta de estudio se le da una solución incompleta, ¿cuándo se arreglará?

No podemos creer que haya nadie interesado en resolver el problema a medias. Ni los encargados, ni las autoridades técnicas, ni menos el donante, el eximio patricio señor Pereantón, podemos creer que exijan emplazar el edificio en tal o cual sitio, ni de esta ni de aquella manera, siempre que se encuentre otro lugar con mejores condiciones y más beneficioso para la población. El ciudadano de espíritu elevado que cede a su pueblo una cantidad tan importante, es prueba evidente que quiere el bien de sus conciudadanos y que la escuela sea una obra perfecta y acabada. Si todos queremos el bien de los hijos de Granollers, ¿porqué no unamos nuestras fuerzas para estudiar bien el problema y resolverlo de una vez y para siempre?

P. VEGUÉ
(Maestro nacional)

En el nombre passat de *RENOVACIÓ*, nostre benvolgut company Vegué, inicià la campanya de divulgació i estudi que han d'ésser objecte les escoles que el generós patrici en Genís Pereantón ha donat a nostra aimada vila. Cal —diu— que tots els aimants de la cultura i de Granollers se donin compte de l'importància que té per a nosaltres la construcció d'aquest grup escolar, qual base fonamental la constitueix generós donatiu i qual finalitat no és altra que l'aixecament de nostre nivell intel·lectual i de cultura.

Es ocasió la present, doncs, que no sols ajuntem en sincer entusiasme nostres mans per a aplaudir l'altruisme d'un bon fill que es preocupa de la cultura del poble en que vegè sa llum primera, sino que tots i cada hù aportem a la obra magna de nostra regeneració, a l'obra d'aquestes escoles en projecte, tot l'esforç moral o intel·lectual de que siguem capaços, cada hù des de sa particular esfera d'acció perquè, tractant-se, com se tracta, d'una obra que representa l'enlairament individual i col·lectiu dels actuals i futurs fills de Granollers, som tots que, per un mateix interès, devem contribuir-hi.

Ja fetes aquestes breus consideracions i aprofitant aquesta ocasió, per a felicitar des d'aquestes planes al patrici senyor Pereantón per sa generositat; passem a estudiar el què han d'ésser aquestes escoles, en ordre higiènic principalment, puix que en ordre pedagògic ja es cuidarà nostre amic, el mestre Vegué, de tractar-ho amb verdader coneixement de causa.

El problema de l'higienització de les escoles públiques, pot dir-se que no ha començat fins que els metges i encare més, les Corporacions professionals de Medicina, han donat a conèixer les estadístiques — que han resultat afroses — dels innumbrables estats patològics que s'originen a la tendra edat de l'infant que va a l'escola.

La cèlebre frase de l'any 70, quant se va dir que la guerra franc-prusiana la va guanyar el mestre d'estudi d'Alemanya, donant força i salut al cos i a l'esperit, va fer obrir els ulls a tots els estadistes del món, preocupant-se de l'avenir de l'Escola i prenent per divisa l'expressió de *Juvenal mens sana in corpore sano* que fins llavors ho era tant sols dels més escolllits pedagogs.

Es així, doncs, com tots els Estats han posat sobre la taula aquesta important qüestió, essent primordial en els més avençats en cultura i virtuts cíviques.

Are bé, l'higiene escolar, pel què fa referència a la construcció d'un edifici escola, enclou innumbrables punts que fa que no sigui possible el detallar-los en un senzill article periòdic. Per a aquesta raó, i atenent nos a nostre objecte primordial, o sigui concretant les ensenyances de l'higiene per a mirar d'aplicar-les a nostre futur grup escolar, farem varis articles successius, tractant les diferents qüestions que poden presentar-se en nostra localitat.

Una de les qüestions higièniques que més relleu tenen per a la futura escola, és la de la situació de l'edifici, cosa que només tractarem en aquest article. Successivament anirem parlant de les altres qüestions.

L'elecció d'emplaçament d'un edifici escolar, està massa sovint imposada, més que per les raons higièniques que aconsellen un determinat paratge, per raons socials de comoditat, economia i altres. Es així, doncs, que en aquest punt, mai els higienistes poden imposar absolutament el seu criteri, malgrat signifiqüi aquest un benefici per a la població escolar que s'ha d'allotjar en l'edifici.

En la nostra vila, el cas se presenta en les següents condicions: S'ha parlat, d'ensà l'oferta del senyor Pereantón — i fins creiem que ja és cosa feta — d'emplaçar les escoles en els terrenys que avui ocupa l'antic convent de Sant Francesc, ampliat o no amb l'adquisició d'algun edifici col·lidant.

No serem nosaltres, aimants de l'escola per damunt de tot, els que d'una manera absoluta rebutjem aital emplaçament, segurs com es-

tem que a Granollers podria trobar-se un altre lloc que oferís més garanties higièniques. No; coneixem i ens fem càrrec que l'aital emplaçament, representa, en primer lloc, un estalvi, per quant no s'han d'adquirir altres terrenys; segonament un motiu d'urbanització d'un troç de població que, més tard o més aviat hi hauria verdadera necessitat d'urbanitzar; i en darrer terme, una centralització del grup d'ensenyament; mig imposada, aquesta condició, per les especials condicions topogràfiques de la nostra vila.

Analitzem, emperò, aitals circumstàncies, i veiem si aquestes són prou eficients per a acceptar sense discussió aital emplaçament.

Una qüestió prèvia, no obstant, salta a nostra observació i és la següent: se tracta de construir un sol edifici, en el qual s'hi enqueixin totes les ensenyances, graduada i superior, o bé s'ha pensat en la construcció d'un edifici destinat exclusivament a una graduada de nens o nenes?... Qüestió és aquesta que, a nostre entendre, han de tenir resolta els encarregats de la fundació del grup escolar, puix que si és una cosa o altre variarà molt l'aspecte de l'elecció d'emplaçament de l'edifici.

Les tres circumstàncies que hem apuntat, o siguin economia, urbanització i centralització seràn molt atendibles en cas de tractar-se exclusivament d'una escola de nens o nenes; no ho foren gens, si en més interès de l'ensenyament se tractés d'un grup escolar amb ensenyances superiors i elementals de tota mena.

En efecte, el solar de Sant Francesc té una superficialitat aprofitable de 900 metres quadrats aproximadament, solar perfectament apropiat per a construir-hi un edifici escola per a nens o nenes, encare que aquesta sigui en tres o quatre graus subdividida. Més, no es cregui que en sobri gens, puix s'ha de tenir en compte que deu eixamplar-se el carrer de Sant Francesc i que ademés ha de quedar un espai important que serveixi de recreu i sport a la població escolar. I si tenim en compte encare que nostra població escolar és força pujada, es comprendrà que no és precisament terreny el què sobra. Apliqui's are, el raonament al què verdaderament hauria d'ésser el grup escolar Pereantón, per a ésser més complert i profitós per a nostra vila i es veurà com no totes les condicions es compleixen en aital emplaçament, deixant de banda, com hem fet ja al començament, les estrictes condicions higièniques que, tocant a estructura del sol i sub-sol, soleació, aireació i salubritat en general del paratge, siga quina siga la classe d'edifici que es construeixi, serà molt difícil de poder-se acomplir.

En successius articles anirem ampliant els diferents aspectes que, en ordre de l'Higiene, es presenten en els temps moderns, si és, com realment se tracta, de fer quelcom més que una simple unificació de les actualment disperses escoles primàries oficials de Granollers.

ALFRED CANAL
(Llicenciat en Medicina)

Aquest número de RENOVACIÓ ha passat per la censura militar

RÀPIDA

CARAMELLES. — La caramella era un instrument, mena de flabiol o tenora de so molt

agut, de qual instrument se servien els joves de les viles i pobles de Catalunya per a obsequiar amb alegres cançons a les noies boi convidant-les al ball que durant les set setmanes quarsenals s'havien tingut d'abstenir. En pac a la galanteria dels joves, les noies eixien en llurs finestres i depositaven botifarres i ous de Pasqua, en el cistelló enflocat i ercaramat dalt d'una barra.

Tot això era ahir... Avui, se reuneixen uns quants amics i van a obsequiar a tots els senyors Pepets, Joans i Ases que hi ha per totes les cases, amb l'exclusiu objecte de defensar el jornal, com vaig sentir a dir a un bordegàs que formava part d'una colla.

Notes i comentaris

En Sarroca ens escriu des de Jaén, i ens diu, cregut de que RENOVACIÓ ha mort:

«Amic Vegué, comprenc quan sol devia trobar-se, passant per l'amargor d'ésser el causant de la mort del nostre diari; i cregui'm: l'única vegada que he sentit no trobar-me a Granollers, ha sigut aquesta. Si és veritat que RENOVACIÓ ha mort, jo li agrairia amb tota l'ànima que digui a tot Granollers que jo també soc culpable i que no em penedeixo d'haver estat al costat de vostè en el moment de prova. Quan els meus coneguts, republicans de Màlaga, em pregunten de quin corral polític és el diputat del nostre districte, em dono vergonya de dir que és de la Lliga, de la mateixa fusta dels que permeteren els crims del 15 de gener, a Màlaga.»

Quina alegria tindrà, el nostre amic, al veure que RENOVACIÓ continua fent les delícies dels nostres adversaris!

En Montañà també ens escriu, des de París. La seva carta, escrita en la gran ciutat que sent tant d'aprop la cruent tragèdia, és un cant d'esperançador optimisme. En les seves ratlles s'hi endevina el convenciment de que no passaràn tampoc, aquesta vegada, els agents de la kultur.

Si sabessim dir oracions, creieu, amics, que resariem de debò perquè es compleixin els auguris del nostre amic i pugui escriure'ns els moments de dubte i les hores d'angoixa que viu la gran ciutat francesa!

Hoy las ciencias adelantan...

A Lugo, un canonge ha sigut raptat per una joveneta. Afegeixen, els xafarders dels diaris, que el propi senyor bisbe ha cuinat en la fugida d'ambdós colomets.

Are va bé!

Dilluns passat a la nit ens va sorprendre veure a «La Unió Lliberal» a molts aimants de l'Art, amb a majúscula, i als nacionalistes (?) més significats en el negoci de la frustrada sotstracció de l'«Orfeó Granollerí» de «La Unió Lliberal».

En aquella mateixa hora, a cal Baté es feia art pur i independent; del que a ells tant els agrada,

Ai, sí!

Signes del temps.

Durant tots els dies de festa de la quaresma,

s'apleguen a Granollers tots els *corridos* dels pobles del voltant, que fugen de prèdiques i sermons. I els que no poden venir, que també senten *la passa*, juguen a fer comèdies.

En tot el Vallès, gairebé no hi ha cap poble on l'art de Talia — pobret! — no hi tingui el seu altaret.

I are que parlem de Talia.

Hem vist que a «La Unió Lliberal», quan fan comèdia, ja gasten sobres que no són blaus.

Per terres d'Andalusia

El seu nom no crec pas que us interessi: tant sols us diré que era un poble d'aquests tant genuïnament andalusos de la província de Còrdoba. Carrers estrets que s'enfilen a la plaça de l'Església; cases de portalades amples que deixen veure grans patis d'antigues arcades, cobertes de flors i eures i, al costat mateix del poble, assaonant les seves arrels, el riu saltironeja per sobre les roques.

Poble silenciós. A quatre passes de l'altra banda de muntanya, ni tant sols s'endevina la seva existència.

La seva fonda, és com totes les cases. Per un portal antiquíssim s'entra al pati, on la refinada voluptuositat del fondista hi ha instal·lat unes incòmodes cadires llargues (*chaises-longues*) i tot seguit el viatger se troba en el menjador: una gran sala que enquadra la llarga taula, refugi dels que, com jo, en aquells moments no sabem com passar el temps.

Per a major alegria i glòria de l'hostaler, aquella nit no hi havia un sol lloc vagant; totes, absolutament totes les cadires estaven ocupades i els hostes ens disposavem a devorar les platades de verdures que traginaven de la cuina.

Com és natural, la conversació s'esqueia sobre els actuals successos polítics. Un viatjant de pells, exaltat d'idees, ens llegia l'últim article d'en Domingo i, malgrat haver-hi en la taula dos significats personatges, no es mocejava la llengua i, amb un dalit verdaderament imprudent, atacava *allò* que la llei ha fet inviolable.

Al saber que jo era català, me preguntaren per en Domingo, contestant-los jo el què devia, sense amagar per res les meves idees.

Quan la conversació declinava per la desaparició d'alguns convidats, un dels personatges esmentats va interrogar-me:

«No s'ha fixat que cada volta que a Espanya se sent tamborinada política, coincideix amb una ofensiva a l'liada?»

La pregunta era intencionada i la resposta fou la que devia ésser. No puc dir-vos res més, sino que fou la que devia ésser.

I d'aquí n'arrencà una discussió sobre la necessitat de les guerres.

El meu contrincant sostenia que les guerres eren necessàries, des del moment en que els nostres primers pares foren expulsats del Paradís. Aquesta fou la primera guerra. Sostenia jo el què veig tant clar: que si els de dalt, els que governen, tinguessin verdadera consciència dels horrors de la guerra, en evident desproporció amb els fins que es persegueixen, arreconarien les estúpides armes i les qüestions internacionals s'arreglarien en forma més humanitària i més social.

A què explicar-vos més? La discussió se distingué sens mesura i quan els companys de professió es retiraren, jo vàreig fer el mateix.

A l'atravesar el pati, va aturar-me el moço de la fonda, un bordegaç, que fins allavors jo

havia tingut per tonto que suportava les bromes dels viatjants, puix per pesades que fossin, ell reia amb somriure d'estúpit, aclucant els ulls, faltats d'una expressió orientadora. Amb els dits, cargolava nerviosament el sarrell de la bufanda, de color postic...

— *Zeño* — me digué, amb veu tremolosa — *yo creo que V. tiene razón... Las guerras sólo han de hacerlas los ricos... Nosotros, los pobres, ¿qué ganamos en ellas?*

— *Así es* — assenti jo.

— *A mi m'ha gustao mucho lo que V. ha dicho. Aquéllos, tóo lo quieren arreglar por la fuerza... y Vd., Vd., ha contestao muy bien... Se vé que ha estudiao ¿Verdá?*

«Creureu que vàreig emocionar-me i que una força estranya semblava empènyer'm cap a lluitar, a catequitzar, a sacrificar-me per aquesta causa tant noble de fer veure la raó a aquestes pobres consciències, faltes de la més elemental instrucció?

I pensar que com aquell bordegaç, tants i tants n'hi han a Espanya, afamats de sentir aquestes coses noves que tant s'avenen a les reflexions que en la foscor del seu entiment ells mateixos se fan!...

Vaig estrènyer-li fortament la mà, mentres una intensa satisfacció em dominava i, corrent per aquells carrers barroerament empedrats, sense sentir la frescor de la nit, me venien ganes d'aturar al primer transeunt i contar-li tota l'íntima alegria que m'omplia l'ànima.

ESTEVE SARROCA

Jaen, 24 de març

NOVES

LA SETMANA SANTA. — Com cada any en aquestes diades, la tristor i el compungiment obligatori s'ha mostrat als ulls del món, esforçant-se la gent d'església en aparentar un dolor que no experimenten.

Quan s'acabarà tanta hipocresia?

La pluja va destorbar les dugues processons del diumenge de Rams. Quina llàstima i quina oportunitat!

NOU FUNCIONARI. — Per haver-se'l nomenat Registrador de Sagunto, el que ho era de nostra vila, ha sigut nomenat interinament substituït seu en Josep Carrillo, que actualment està entre nosaltres.

A propòsit: no es podria aconseguir que sempre ho fós d'interí el Registrador? Hem comprovat que són sols els interins els que es cuiden del Registre, vivint entre nosaltres.

ENTERRAMENT CIVIL. — El dilluns prop passat va ésser conduïda civilment al cementiri una xamosa nena, filla del conegut radical en Francesc Janer. En la comitiva hi figuraven bona part de l'element obrer de la nostra vila, constituint una vera manifestació de dol. D. E. P.

ALTRE COP. — Que sapiguem, encare és hora que no s'ha prè cap acord prohibitiu per a que deixin de funcionar *aquelles màquines* de que parlavem la setmana passada.

Es que creu l'autoritat que les tals *tragaperras* efectuen un negoci lícit? Si convé, tindrem, com en *Xenius*, la *santa insistència*.

SENYOR ALCALDE. — Apart de que tots sabem i toquem el mal estat en que es troben tots els carrers de la nostra vila, li fem especial menció del deplorable estat en que es troba el

de Sant Jaume. Ens han visitat una comissió d'obrers que tenen obligació de passar per aquells indrets, per a dirigir-se a son respectiu obrador o fàbrica, queixant-se de que no poden donar an pas, un quant cauen quatre gotes.

Valdria la pena de complaure'ls!

DILLUNS PASSAT... — A les deu del vespre, vàrem presenciar la passada de l'Orfeó fugitiu, que va donar un concert a «La Alhambra».

Ens va fer l'efecte d'una sobrera exhibició.

ESPECTACLES

LA UNIO LLIBERAL. — Amb les funcions del diumenge i del dilluns va despedir-se la companyia Calvo i Serra, que amb regular èxit ha vingut actuant durant la quaresma passada en aquest teatre.

El diumenge a la tarde varen representar-se «La czarina», «Toros en Aranjuez» i «La verbena de la Paloma». El públic s'avorrí, i amb raó, amb les dues primeres, puix són obres que, además d'ésser passades de moda, no les sabien els artistes. «La verbena», també obtingué interpretació força defectuosa. A la nit, el bonic sàinet «Gente seria» constituï un èxit per a tots els seus intèrprets. «El olivar», no ens va agradar pas; i en «El santo de la Isidra» sobresortí el senyor Calvo, ben secundat per tots els demés.

El dilluns a la tarde veiérem «La tragedia de Pierrot» i «El asombro de Damasco». Per a nosaltres, és el dia que la companyia ens va agradar més. La presentació d'«El asombro», admirable. A la nit, com a despedida i a benefici dels directors senyors Calvo i Serra, va estrenar-se l'opereta «El tesoro», d'en Vives, en qual execució ratllà a gran altura el tenor senyor Mena, que fou ovacionat, sobre tot en la «Cançó del ferrer» que hi ha en el primer acte i que va haver de repetir. La triple senyoreta Abella també va agradar-nos molt; els demés, fluixets, passat d'en Segura, que es feu aplaudir en una escena de l'acte segon.

CASINO DE GRANOLLERS. — Per a aquestes festes de Pasqua, aquesta societat té organitzats concerts i balls a càrrec del notable quintet «Dancing-Tzigans Casanovas»; el primer en cultivar l'art original que caracteritza als *tzigans*.

BALLS A «LA VIOLETA». — Deixant de banda els anacronismes i preocupacions ridícoles, impròpies del segle en que vivim, els simpàtics choristes de «La Violeta Catalana» varen ballar, el diumenge i dilluns, de bò i millor. També s'executaren en aitals dies, diferents concerts, magistralment interpretats, així com els balls, per l'orquestra «La Catalana» Felicitem a la simpàtica societat.

DE SPORT

FUT-BOL. — Diumenge no es celebrà el partit de campionat anunciat, per haver sospès la seva celebració la Federació Catalana.

El dilluns jugaren el Centre Sports, de Sans i el Granollers, corresponent al concurs «Copa Granollers».

El joc, interessant de debò, acabà amb el triómf del nostre equip, que s'apuntà 4 *goals*, per 2 el «Sans», distingint-se molt els germans Martí i Más i en Gendra.

IMM. DE G. GARRUDA : GRANOLLERS

BANCA I BORSA

CLAVÉ, 34
GRANOLLERS

Operacions de Banca de totes classes : Negociació i cobro d'efectes de comerç : Emissió de Xecs : Ordres de Borsa : Negociació i cobro de Cupons

Ferràn Palau S. O.

Corresponsals del Banc de Barcelona (Sucursal 1) i del Banc Hispà America

SASTRERIA
de
J. Sitjes Freixas

Gran assortit en trajos de llana i fil
Preus baratíssims

Plaça Major, 27

Carruatjes de lloguer
d'en
Fortunat Casademunt

SERVEI INMILLORABLE
PREUS ECONÒMICS

Prim, 55 : Granollers

V^{DA} DE P. BONET

Carrer d'Aribau, 9 : BARCELONA

Reproduccions artístiques
Fotogravats : Autotípies
i Tricromies

Fàbrica de
Estoigs i Mostruaris
de totes classes

Josep Terraza
(Abans Garí)

Plateria, 35 : BARCELONA

España Vitalicia

COMPANYIA DE SEGURS SOBRE ENFERMETATS
Metge Representant : DON ALFRED CANAL
TAULA DE SUBSIDIS

Categories	PRIMES		SUBSIDIS DIARIS			SUBSIDI DEFUNCIÓ
	De 10 a 42 anys	De 42 a 55	Medecina	Ciruj. Major	Ciruj. Menor	
1. ^a	0'60	0'95	1'50	1'50	1'00	12'50
2. ^a	1'10	1'35	3'00	3'00	2'00	25'00
3. ^a	1'60	1'85	4'00	4'00	2'50	35'00
4. ^a	2'10	2'60	5'00	5'00	3'00	40'00

NOTA IMPORTANT : El subsidi per defunció pot augmentar se fins a 200 ptes. satisfent una sobre-prima de 0'20 ptes. cada mes.

E. Vergés Bartolí S. en C.
Articles de novitat per a senyora
Especialitat en Bruses i Brodats

Carrer d'en Fontanella, 17 : Barcelona

La Préservatrice

Companyia de Segurs sobre Accidents del Treball i Responsabilitat Civil (carruatges)

REPRESENTANT

MANUEL PAGÉS

Carrer Nou, 10 i 12

Granollers

SASTRERIA I NOVITATS

DOMINGO JUBANY

BARCELONA
Carrer de Sta. Agna, 22, 1.º

Café i Restaurant

de la
Estació de M. Z. A.
a càrrec de
Manuel Argemí

Se serveixen coberts des de 2 50 pessètes
Vins i licors de totes classes
Servei a domicili : Preus convencionals
Serviment esmerat a l'arribada dels trens

VENDA DE GEL
en tot temps de l'any

FERRER

SASTRE

Ex-tallador de la Sastreria New-York

PELAI, 34, 1.º, 2.ª : BARCELONA

L'especialitat d'aquesta casa
consisteix en el bon gust en
els genres, en el tall perfec-
cionat i en la confecció
acurada